

Antich i Giralt-Miracle destaquen la passió per l'art d'Arcadi Calzada

Un llibre reuneix els seus pròlegs per als catàlegs de les mostres de Caixa Girona

XAVIER CASTILLÓN / Girona
● «Hi ha pocs presidents de caixes d'estalvis que tutel·lin, defineixin, promocionin i escriguin els pròlegs de les seves exposicions», va dir ahir

Daniel Giralt-Miracle per remarcar la singularitat d'Arcadi Calzada. En el tram final de la seva tasca al capdavant de Caixa Girona i de la seva fundació, Calzada ha reunit en un llibre,

titulat *Art amb majúscules*, els pròlegs que ha escrit per als catàlegs de 164 exposicions organitzades per la Fundació Caixa Girona durant la seva presidència, del 1997 al 2009.

La primera presentació del llibre de Calzada va tenir lloc ahir al Centre Cultural de Caixa Girona, on s'han organitzat la gran majoria d'exposicions que apareixen en aquest volum. La presentació va ser a càrrec de Xavier Antich i Daniel Giralt-Miracle, també prologuista del llibre, que avui repetirà a la presentació barcelonina, prevista a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi (19.30 h), amb Salvador Giner i Josep Cuní.

Passió. Aquesta és la paraula que més es va repetir ahir per referir-se a l'actitud de Calzada, «amic de l'art i dels artistes», entusiasta en la seva tasca per aconseguir que la Fontana d'Or es converteixi en un espai cultural de referència a Catalunya, treballant

Calzada, Giralt-Miracle i Antich, ahir a la Fontana d'Or. / X.C.

amb la passió d'un col·leccionista que no busca la bellesa per al seu gaudi personal, sinó per compartir-la amb els altres, amb sentit de país. Calzada va

agrair l'actitud generosa del seu equip i dels col·leccionistes i museus que han col·laborat amb la fundació. I va remarcar que el projecte cultural i artístic

de la fundació és sòlid i té «un gran futur». «Caldrà ajustar-se una mica a les dificultats econòmiques, però ja tenim programats els dos anys vinents.»

música | la banda trapera del río

Cornellà crema

► Lloc i dia: Plaça Catalunya (Cornellà de Llobregat). Festa major. 13 de juny del 2009.

XAVIER MERCADÉ
Dissabte a Cornellà es va aplegar el millor de cada casa: senyors de cinquanta anys recordant amb la càmera a les mans moments del passat i immortalitzant el present, xavals amb samarreta d'Extremoduro i velles glòries supervivents d'èpoques pretèrites sorgits dels racons més foscos de la ciutat satèl·lit. Pares amb fills i famílies senceres atretes per les ganes de viure un moment insòlit: La Banda Trapera del Río tornava de les clavegueres.

Venid a las cloacas va donar el tret de sortida. Un Morfi Grey amb ganes de menjar-se l'escenari feia la seva aparició vestit de noble decadent, disposat a recuperar allò que els anys li havien pres. Amb els cabells ja platejats i ulleres fosques va oficiar de mestre de cerimònies en el segon retorn (el primer va ser l'any 1993) al món dels vius. Ja no hi són ni el gran Tio Modes ni Rockhita, entre altres amics que han anat quedant en el camí. Però el seu esperit era palpable sobre l'escenari: la vella Gibson negra de Modes estava a les mans del seu hereu, Raul Pulido, fill del mateix Raf Pulido que tornava a situar-se al darrere de la bateria amb la il·lusió d'un nouvingut. Les guitarres estaven també reforçades per Fosy, membre dels Cancerberos (hereus musicals del llegat *trapero*), mentre que un altre clàssic de la formació, Jordi Pujades, *El Subidas*, s'encarregava del baix. I Morfi al capdavant, comandant la maquinària amb mà de ferro, reconeixent-se com una bèstia en cada racó de l'escenari, fent contorsions, saltant, acostant-se a les primeres fileres o directament llançant-se sobre el públic afamat al mig de la catarsi produïda amb *Curriqui de barrio*. Deixant-se la gola, el cervell i la salut en esculpir un repertori gravat a foc en la consciència suburbial: *Nos gusta cagarnos en la sociedad*, *Eunucos mentales*, *No me mola tu pistola*, *Nacido del polvo de un borracho...* (cantada per Raf Pulido), *Monopatín* (amb la col·laboració de Julián Chamizo dels Cancerberos) o *La regla*, convertida en l'himne més brut i corrosiu per acabar qualsevol concert, que deixava l'actuació posterior de Rosendo en una mera anècdota. La Trapera ens havia deixat les oïdes atordides i els sentits tocats mentre la Policia Local pretenia declarar de manera absurda el concert com a «zona d'alt risc», amb els equips antiavalots preparats darrere de l'escenari.

El que havia de ser un concert únic per a la filmació d'un documental, finalment s'ha transformat en una petita gira que portarà La Trapera fins a Jerez, la Corunya, Madrid, Bilbao i València. «És com un caramel que ens han posat a la boca; no ens hi hem pogut negar», comentava Morfi a aquest diari minuts abans del concert. «Després d'això, tot s'acaba definitivament.» Però amb La Trapera mai se sap.

Retallables de la Guerra Civil, al Museu d'Història

ACN/ Barcelona
● L'exposició al Museu d'Història de Catalunya, *Retallables de la Guerra Civil (1936-1939)* mostra una col·lecció d'un centenar de retallables infantils, amb l'objectiu de mostrar la «paradoxa» entre el joc i la guerra, tal com explica el comissari i propietari de la col·lecció, Francesc d'Assís López Sala. Els dos bàndols van aprofitar els retallables infantils, les

joguines més barates de l'època, per anar fent arrel·lar el seu missatge ideològic. L'exposició es pot veure del 16 de juny al 24 de setembre. Francesc d'Assís López Sala és un apassionat dels retallables i, en la seva col·lecció particular, en té uns 6.000, dels quals gairebé dos-cents estan dedicats al període de la II República, la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial.

teatre | «hamlet»

Elsinor

► Autor: William Shakespeare
Direcció: Oriol Broggi
Intèrprets: Julio Manrique, Carme Pla, Ramon Vila, Carles Martínez, Marc Rodríguez, Aida de la Cruz i Jordi Rico
Dia i lloc: dijous, 11 de juny (fins al 17 de juliol) a la Biblioteca de Catalunya. Barcelona.

JOAQUIM ARMENGOL
Cau la nit a la Biblioteca de Catalunya quan el príncep Hamlet es plany per la boda de la mare amb el seu oncle; encara el cos del seu pare no és fred i Dinamarca celebra acaloradament el drama d'un món desendregat. Cau la nit dins l'espai, i l'ombra d'un esperit erra sense consol, han arrabassat la vida al pobre rei. Hi haurà venjança a Elsinor.

Broggi s'aproxima al gran clàssic de Shakespeare amb una mirada freda, íntima, on el text sembla planar per damunt de l'emoció amb certs esclats de bellesa imponent que li proporciona l'espai de somni: núvols flotants que discorren al fons i es desplacen lentament emmarcats per la pedra gòtica de l'edifici; un espai obert, despul·lat i ampli, centrat per una banqueta de fusta; al terra s'hi escampa sorra i uns matolls d'herba resseca que transfiguren un cert paisatge fosc. El mínim d'elements, actors i text.

Manrique i Martínez. / BITO CELS

Broggi sempre fa pensar una mica en Peter Brook, que sembla inspirar-lo constantment. De les dues parts, la primera és excel·lent; són dues hores en què quedem atrapatats per les situacions creades i els moviments, en què el joc teatral es desplega amb enginy i delicadesa, les escenes se succeeixen produint moments d'una exquisida bellesa. Hi ha humor i també contrast. L'atmosfera és la justa, s'insinua ja la tragèdia més dolorosa.

La segona part decau a basta-

ment i provoca certa desconexió, hi ha un abús repetitiu dels elements emprats anteriorment, que ja no aporten res. L'opció que Horaci hagi d'explicar el que està succeint és carregosa i cansada. A qui importa Fortimbràs? Però a més hi ha algunes escenes mal resoltes: un cop mort Poloni per Hamlet, resta al bell mig d'escena i, tenint en compte que és el mateix actor que encarna l'esperit del rei mort i que hauria d'aparèixer, naturalment no pot fer-ho; aquest fet il·lògic fa estrany. Tampoc sembla resolta l'escena de la representació que enfarfegada d'italià macarrònic queda forçada (per més homenatge que es vulgui fer a la *Commedia dell'Arte*), o la caricatura del duel final, excessivament precipitat... Un té la sensació que està tot una mica embastat per sobre, sobrepasat i esgotat ja per l'enorme i difícil tragèdia.

Falten reaccions entre actors i matisos en certs personatges com ara Gestrudis o Claudi, Horaci o Laertes, que són del tot plans i es limiten a dir el text. Hamlet no dubta i fa de la seva bogeria una ninada que li dona broma però li treu veritat. Un cert desencís en l'acabament per l'expectativa creada al principi. La posada en escena, el text, l'entrega i la passió del grup en fa, però, un espectacle que ningú hauria de deixar perdre.